

La aventuro kiel hazardludo estas la celo de la hispana *caballero*. Ĉiu fabel-heroo simbolas kolektivaniman arketipon de la amasoj : la nekonscia idealo de la justa bandito, kiuj estiĝis senmortaj en la hispanaj elformoj.

Kaj se temas pri herooj certe ne devas manki tiu, de arde-okulaj monaĥinoj adorata tipa hispana *macho Don Juan*; la admiro de ĉiuj geamantoj de la "ge-*tauromaquiado*" estos ĉiam al li certega !

Ili ambau estas aventuristoj, staras en kontrasto al civitana ordo, estas anarkiaj k senbridaĵaj karakteroj, malŝpare fordiboĝas, malestimas la laboron, ne strebas al trezoroj, sed aspiras la vivon de *Gran-sinjoroj*, estas sendependaj k egocentraĵaj, estas - herooj. Ili ambau reprezentas la eternan iberan idealon k ekscitas la fantazion de la hispana amaso per la neresistebla povo de nekonscia memoro.

Ni admiras la hispanojn, kiuj kuraĝas reprezenti siajn senmortajn idealfigurojn per profunda memironio kaj kiel strangan karikaturojn kaj kiel malmoralan konkeriston ! K ni dankas al tiuj aŭtoroj, kiuj sukcesis superruzi la teroristan literaturinkvizicion.

Mi ne volas fini kun citaĵo de Seneca, tiu hispana filozofo kun andaluza profilo: *plus scire velle quam satis intemperantius genus est* - ĉiu, kiu volas scii pli ol necesas estas senbrida, sed kun la eufemisma citaĵo de nobelpremiita Jacinto Benavente: "*ya sabemos, que en España no existen problemas*" - ni do scias, ke en Hispanio ne ekzistas problemoj !

rh

RECENZO

Camille Paglia:

"Die Masken der Sexualität"

Byblos Verlag, Berlin (D), 1992

ISBN 3-929029-06-5 (855 p., 58.-DEM)

"Sexual Personae. Art and Decadence

from Nefertiti to Emily Dickinson"

Yale University Press, London and New Haven, 1990

"LA MASKADOJ DE LA SEKSECO"

"En la komenco estis (ne iu logos, sed) naturo. Antaŭ ĝia fono k kontraŭ ĝi estis formigitaj niaj dio-ideoj; pro tio naturo restas lim-nocio en ĉiuj demandoj pri moralo k moraleco" ... "Asocio estas formitaĵo, farita per homoj, fortikaĵo kontraŭ la povo de la naturo. Sen asocio, sistemo de hereditaj formoj, ni estus ŝipropuloj elmetitaj al la naturo. ... Sed neniam asocia ŝanĝiĝo ŝanĝos la naturon. Homoj estas nur unu inter multaj vivaĵoj, sur kiuj la naturo sendiference influas sian povon".

Tiel tekstas la komenco de la multpaĝa libro.

Camille Paglia revizias la okcidentan kulturnocion kiel historion de seksaj maskadoj k senmaskigoj. La, de viroj konceptita, kultur-historio senvualigas kiel milito kontraŭ senbrida sekseco celante ties subpremon. Ankaŭ la "feminismo" estas nur stulteta provo, en la senfina konflikto inter Dioniso k Apollono domestigi la seksecon.

Sekseco estas la kontakto inter homo k naturo, ĉiutempe demonia, el asocia vidpunkto subversiva (Angela Carter). La humanismaj iluzioj de la maskado estas disŝiritaj - ne nur en la arto, sed en ĉiutagaj erupcioj de perforto.

Seksidoloj estas idoj de supremitaj paganaj potencavidaj diinoj – "sekseco estas povo, k povu prezentiĝas esence agresema". La spirita instruisto de la autorino ne estas la principo de Rousseau, sed la verko de Sade.

Siaj eldiroj misfamigis la autorinon pro "valorkonservativa" antifeminismo; sed tia kritiko konfuzas mezaĝon k sciigantaron. Paglia ne pravigas la mallumon, sed ŝi lumigas ties maskojn.

"Ni estas hierarki-konsciaj bestoj", kiuj sur maldikega kultur-tapiŝo rite konceptis seksan konduton kontraŭ la ĥtonaj devigoj.

La apollina (vira) klopodo pri kreativeco k beleco celas la flankenpuŝadon de la ter-ligitecon k estas unu de la multnombraj maskadoj de la sekseco.

La tezoj de Paglia baziĝas sur la unueco de virino k naturo; la "femino" estas "ĥtona maŝino" el magio k demonio, de stabila centreco, sed pro la cikla naturo liverita komplete al la biologio.

Lau ŝi ĉiuj kulturefikoj reduktiĝas nur al defendo-magiaĵoj. Paglia (45-jara biseksa profesoro ĉe la Philadelphia College of Art) atakas la moralan vegetarismon de la spiritaj elitoj. La pop-idoloj estas la estetikaj enkorpiĝoj k pro personiĝo de seksaj stereotipoj la ĥtona pur-naturo.

Sed ŝia ĉela mesaĝo ne estas la medial-prezentata sekseco, sed la averto, ke brutaleco estas la grava temo de nia tempo.

En similaj hodiaŭaj diskutoj temas same pri la kontrolo de kaosaĵoj k senleĝaĵoj, kiujn la patriarkeco ekkonis en la virineco. Nur en la kaŝo de la leĝoj perdas la malkonataĵo ĝian minacon. La tezo de Engels kapstaras, ĉar la unua alproprigo de privata propraĵo ekzistas en la uzurpado pri la virinoj kiel generado-kapablecoj. Tiu "kapitalo" certigas la pliriĉiĝon ĉe la produktado-proceso en la primitivaj asocioj.

Seksa domineco estas la bazo por la domineco de klasoj k rasoj. La virina sekseco vivo estiĝis ŝtate reglamentita afero.

Sed la patriarka finvenko bezonis la novordigon de la simboloj: necesis la renverso de la Diinoj k ties anstataŭo per la monoteisma patro-dio.

Erotikaj fekundeco-ritoj estis supremitaj per aristotelaj diskutoj k filozofaj traktaĵoj de Humboldt, Kant, Hegel, Fichte ktp ĝis al la hodiaŭaj ginekologoj.

La virino kiel subjekto malaperas, en la centro de la jurista diskuto staras la nenaskita feto sub la preteksto de la ŝirmenda vivo (komencjarcente la slogano pli klare tekstis "la imperiestro bezonas soldatojn", kiel pafmaŝinistojn).

La kontrolo de la subversiva sekseco k de la fekundeco-kapablo restas centra regado-neceso k pluduras en la formo de la antaŭnaska prizorgado k baldaua plenorganizita genmanipulado.

La libro enhavas multajn kulturilatajn detalojn k interesan literaturan aparaton.

La recenzo uzis ankaŭ citaĵojn de P. Prasche k de A. Westphal.

En la komentojn influis rimarkoj baziĝantaj sur la feminisma literaturo antaŭ ĉio de Gerda Lerner (Die Entstehung des Patriarchats, 1991), Claudia Honegger (Die Ordnung der Geschlechter, 1991), Barbara Duden (Der Frauenleib als öffentlicher Ort, 1991).

rh